

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สภาพความแออัดของเรือนจำไทยในปัจจุบันอยู่ในขั้นวิกฤต โดยความจุของเรือนจำตามปกติสามารถรองรับผู้ต้องขังได้ประมาณ 80,000 คน แต่ปรากฏว่าจำนวนผู้ต้องขังในเรือนจำตามสถิติผู้ต้องราชทัณฑ์ของกรมราชทัณฑ์ สำรวจเมื่อวันที่ 30 เดือนพฤศจิกายน พุทธศักราช 2542 มีจำนวนถึง 209,070 คน ซึ่งจำนวนผู้ต้องขังที่เกินจากความจุของเรือนจำปกติดังกล่าวย่อมหลีกเลี่ยงไม่พ้นซึ่งปัญหานักโทษล้นเรือนจำอย่างแน่นอน แต่ที่น่าวิตกไปกว่าจำนวนของผู้ต้องขังในเรือนจำปัจจุบันก็คือ อัตราการเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วของจำนวนผู้ต้องขังในเรือนจำ ซึ่งจะเห็นได้จากสถิติจำนวนผู้ต้องขังในเรือนจำและทัณฑสถานต่างๆ เมื่อเดือนกันยายน พุทธศักราช 2540 มีผู้ต้องขังรวม 130,997 คน เดือนกันยายน พุทธศักราช 2541 มีผู้ต้องขังรวม 170,490 คน และเดือนกันยายน พุทธศักราช 2542 มีผู้ต้องขังรวม 205,340 คน¹ อันจะเห็นได้ว่าจำนวนผู้ต้องขังเพิ่มขึ้นสูงถึงปีละประมาณ 40,000 คน ซึ่งนั่นหมายความว่าหากเรายังใช้แนวทางการลงโทษจำคุกกับผู้กระทำผิดแทบทุกประเภทเช่นในปัจจุบัน ภายในเวลา 2 ปีจำนวนผู้ต้องขังในเรือนจำก็จะเพิ่มขึ้นอีก 80,000 คน หรือเพิ่มขึ้นเท่ากับความจุปกติของเรือนจำทั้งประเทศในเวลาสั้นๆ หากเราจะแก้ปัญหาโดยสร้างและขยายเรือนจำเพิ่มขึ้นอีกสักหนึ่งเท่าของเรือนจำที่มีอยู่ในปัจจุบันก็จะเป็นการแก้ปัญหาได้เฉพาะในวันนี้เท่านั้น ในอีก 2 ปีข้างหน้าปัญหานักโทษล้นเรือนจำในประเทศไทยขั้นวิกฤตเช่นนี้ก็อาจต้องเกิดขึ้นซ้ำอีก

ซึ่งตามหลักอาชญาวิทยาและทัณฑวิทยาแล้ว เรือนจำควรเป็นสถานที่ควบคุมผู้ร้ายสำคัญที่เป็นอันตรายต่อสังคมและต้องควบคุมตัวไว้เพื่อมิให้ออกไปก่อความเดือดร้อนต่อสังคมภายนอก แต่เรือนจำไม่เหมาะสำหรับผู้กระทำผิดครั้งแรกที่กระทำผิดในคดีที่ไม่ร้ายแรงหรือกระทำโดยพลั้งพลาดไม่มีสันดานเป็นผู้ร้าย บุคคลเหล่านี้ไม่จำเป็นต้องใช้มาตรการจำคุก เพราะการนำบุคคลเหล่านี้มาขังไว้ในเรือนจำจะทำให้เกิดการเรียนรู้ถ่ายทอดพฤติกรรมอาชญากรเกิดความเคยชินต่อคุกตารางและไม่เกรงกลัวคุกตารางต่อไป ซ้ำยังมีชนักติดหลังถูกสังคมนคราหน้าว่าเป็นคนขี้

¹ กองแผนงาน กรมราชทัณฑ์, สถิติผู้ต้องราชทัณฑ์ทั่วประเทศ (รท.102).

คุกชี้ตะวางที่สังคมไม่ยอมรับทำให้ยากต่อการกลับไปเป็นพลเมืองดี การเอาคนเหล่านี้เข้าไปไว้ในเรือนจำจึงเท่ากับเป็นการสร้างอาชญากรขึ้นมาใหม่² นับเป็นการสร้างปัญหาให้สังคมมากขึ้นไปอีก

แต่อย่างไรก็ตามเมื่อผู้กระทำผิดได้ละเมิดต่อกฎหมายซึ่งเป็นกฎเกณฑ์ของสังคมที่สมาชิกทุกคนต้องปฏิบัติตามก็ย่อมต้องได้รับโทษ ซึ่งโทษตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 18 ได้กำหนดไว้ 5 ประเภท คือ ประหารชีวิต จำคุก กักขัง ปรับ และริบทรัพย์สิน โดยโทษแต่ละชนิดก็ตอบสนองต่อวัตถุประสงค์การลงโทษต่าง ๆ กัน โทษจำคุกนั้นนับเป็นโทษที่กระทำต่อเนื้อตัวร่างกายซึ่งถูกนำมาบังคับใช้มากที่สุด เพราะสามารถตอบสนองต่อวัตถุประสงค์การลงโทษได้อย่างหลากหลายทั้งวัตถุประสงค์การลงโทษเพื่อแก้แค้นทดแทน ช่มชู้ยับยั้ง รวมถึงตัดผู้กระทำผิดออกจากสังคม และยังมีแนวคิดส่วนหนึ่งในการที่จะแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดในเรือนจำโดยให้การศึกษาและให้ฝึกวิชาชีพที่จำเป็นเพื่อเป็นการแก้ไขพฤติกรรมของผู้กระทำผิดให้กลับตัวเป็นคนดี³ สามารถกลับเข้าสู่สังคมได้ต่อไปประกอบอยู่อีกด้วย แต่จากสภาพเรือนจำที่ใช้คุมขังนักโทษในประเทศไทยปัจจุบันที่แออัดยัดเยียดอย่างสาหัส ผู้ต้องขังต้องกินนอนและถ่ายอย่างแออัด ผู้ต้องขังจำนวนมากต้องว่างงานเนื่องจากไม่มีสถานที่และงานเพียงพอที่จะจ่ายให้ทำให้คิดมากฟุ้งซ่าน เจ้าหน้าที่เรือนจำไม่สามารถดูแลได้อย่างทั่วถึงเนื่องจากอัตราไม่เพียงพอและไม่ได้สัดส่วนกับจำนวนผู้ต้องขังที่เพิ่มขึ้น⁴ เพียงควบคุมผู้ต้องขังไม่ให้หลบหนีหรือแหกหักเรือนจำก็เป็นภาระหนักแล้ว ไม่สามารถดำเนินการอบรมแก้ไขผู้ต้องขังตามแนวทางที่เหมาะสมได้ ซ้ำยังเป็นเสมือนโรงเรียนถ่ายทอดนิสัยอาชญากรให้มีความชำนาญยิ่งขึ้นอีกด้วย ซึ่งโทษจำคุกย่อมไม่สามารถตอบสนองต่อการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดอันเป็นวัตถุประสงค์การลงโทษที่ยอมรับกันว่ามี ความสำคัญในปัจจุบันและเป็นวัตถุประสงค์การลงโทษที่สร้างประโยชน์มากที่สุดต่อสังคม ส่วนรวมในระยะยาวหากผู้กระทำผิดเป็นผู้กระทำผิดประเภทที่ยังมีโอกาสจะรับการแก้ไขฟื้นฟูได้ โทษจำคุกจึงเป็นที่กังขาว่ามีความเหมาะสมเพียงใดในการนำไปใช้กับผู้กระทำผิดบางประเภทที่ยังไม่เหมาะสมกับโทษจำคุกซึ่งผู้กระทำผิดประเภทนี้มีเป็นจำนวนมากในปัจจุบัน

² นัทธี จิตสว่าง, "สิทธิมนุษยชนของผู้ต้องขังกำลังถูกละเมิด," วารสารราชทัณฑ์ 46 ฉบับที่ 3 (2541): 25.

³ ระวีวรรณ กนิษฐดิษ, "การศึกษาทัศนคติของบุคคลากรที่เกี่ยวข้องในกระบวนการยุติธรรมต่อการนำศูนย์ควบคุมมาใช้ในประเทศไทย," (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2531), หน้า 22.

⁴ นัทธี จิตสว่าง, "สิทธิมนุษยชนของผู้ต้องขังกำลังถูกละเมิด," วารสารราชทัณฑ์ 46 ฉบับที่ 3: 25.

จากปัญหาดังกล่าวมาตรการเลี้ยงโทษจำคุกในรูปแบบต่างๆจึงถูกพัฒนาและนำมา บังคับใช้มากขึ้น โดยเฉพาะกับผู้กระทำผิดครั้งแรก ผู้กระทำผิดที่ไม่มีสันดานเป็นอาชญากร ผู้กระทำผิดโดยพลั้งพลาด เพราะผู้กระทำผิดเหล่านี้ยังไม่เหมาะสมกับเรือนจำ มาตรการเลี้ยงโทษ จำคุกที่ใช้อยู่ในประเทศไทยก็มีหลายรูปแบบแต่ที่มีการบังคับใช้มากที่สุดคือ การรอกการลงโทษ ผู้กระทำผิดตามบทบัญญัติของประมวลกฎหมายอาญามาตรา 56 ที่กำหนดให้ผู้กระทำผิดซึ่งจะ ถูกศาลลงโทษจำคุกไม่เกินสองปี หากผู้กระทำผิดนั้นไม่เคยได้รับโทษจำคุกมาก่อน หรือเคยได้รับ โทษจำคุกมาก่อนแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ เมื่อ ศาลได้คำนึงถึงอายุ ประวัติ ความประพฤติ สติปัญญา การศึกษาอบรม สุขภาพ ภาวะแห่งจิต นิสัย อาชีพ และสิ่งแวดล้อมของผู้นั้น หรือสภาพความผิด หรือเหตุอันควรปราณีแล้วเห็นเป็นการ สมควร ศาลจะพิพากษาว่าผู้นั้นมี ความผิดแต่รอกการกำหนดโทษไว้ หรือกำหนดโทษแต่รอกการ ลงโทษไว้แล้วปล่อยตัวไปเพื่อให้โอกาสผู้นั้นกลับตัวภายในระยะเวลาไม่เกินห้าปีนับแต่วันมีคำ พิพากษา โดยอาจวางมาตรการคุมประพฤติประกอบด้วย แต่ในบางกรณีแนวทางการรอกการ ลงโทษและการคุมประพฤติก็น่าจะเหมือนกับการปล่อยตัวผู้กระทำผิดไปเฉยๆ⁵ และไม่เหมาะสมที่จะใช้ บังคับกับผู้กระทำผิดบางประเภท เพราะผู้กระทำผิดต้องไปอยู่ในสภาพแวดล้อมแบบเดิม กลุ่ม เพื่อนเดิมที่อาจเอื้อต่อการกระทำผิดซ้ำขึ้นอีก และในแง่กฎเกณฑ์ของสังคมที่ผู้กระทำผิดฝ่าฝืน ตลอดจนผู้เสียหายก็ไม่ได้รับการชดใช้ ผู้กระทำผิดแทบไม่ได้รับผลร้ายจากการกระทำอันฝ่าฝืน กฎหมายของตนเองเลย

ดังนั้นจากความรุนแรงเกินไปของโทษจำคุก และความอ่อนด้อยของมาตรการคุมประพฤติ ที่มีการบังคับใช้อยู่ปัจจุบันในแง่ของวัตถุประสงค์การลงโทษเพื่อข่มขู่ยับยั้ง (deterrence) ความ ไม่เหมาะสมในด้านการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดบางประเภทของมาตรการคุมประพฤติ และ ความปลอดภัยของสังคมซึ่งเป็นอีกจุดประสงค์หนึ่งที่สำคัญของการลงโทษผู้กระทำผิด โดย ผู้กระทำผิดบางประเภทยังไม่เหมาะสมกับโทษจำคุกแต่ก็มีความเสี่ยงที่จะกระทำผิดซ้ำ ขึ้นอีกเมื่อได้รับการปล่อยตัวไปเฉยๆในระหว่างระยะเวลาที่ศาลกำหนดให้รอกการลงโทษและใช้ มาตรการคุมประพฤติปกติ ซึ่งในต่างประเทศมีมาตรการในการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดที่เรียกว่า “มาตรการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดแบบกึ่งควบคุม” (semi-custodial) การใช้มาตรการกึ่งควบคุมนี้มี หลากหลายรูปแบบ แต่ละแบบก็มีวิธีการและแนวทางในการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดแตกต่างกันไป โดยมีวัตถุประสงค์หลักพื้นฐานอยู่สามประการคือ

⁵ ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ , “การลงโทษสุดสัปดาห์,” *ตุลพาห* 32 (พฤศจิกายน-ธันวาคม 2528): 52.

1. เป็นรูปแบบการลงโทษเพื่อป้องกันสังคมให้ปลอดภัยยิ่งขึ้นกว่ามาตรการคุมประพฤติแบบปกติ

2. เป็นรูปแบบการลงโทษเพื่อสร้างมาตรการลงโทษในอีกรูปแบบหนึ่ง ซึ่งมีระดับความรุนแรงเข้มงวดเหมาะสมกับผู้กระทำผิดบางประเภทมากกว่าการลงโทษจำคุกและการคุมประพฤติผู้กระทำผิดในรูปแบบที่มีการบังคับใช้อยู่ในปัจจุบัน

3. เป็นการลดค่าใช้จ่ายในการคุมขังผู้กระทำผิดในเรือนจำ⁶

อันเป็นรูปแบบการลงโทษที่ยังไม่มีการบังคับใช้ในประเทศไทยอย่างเป็นทางการเป็นรูปธรรม ขาดบทบัญญัติกฎหมายที่ชัดเจนรองรับ การขาดมาตรการกึ่งควบคุมในประเทศไทยจึงอาจส่งผลกระทบต่อความมั่นคงปลอดภัยของสังคมและความมีประสิทธิภาพของการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในกระบวนการยุติธรรมได้ โดยผู้กระทำผิดประเภทนี้สามารถใช้ชีวิตอย่างเสรีในสังคมได้ตามปกติ แม้จะมีเงื่อนไขให้รายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติตามกำหนดเวลาก็ตาม เพราะสำหรับผู้กระทำผิดบางประเภทก็ไม่อาจถือได้ว่าเป็นการป้องกันสังคมอย่างเพียงพอ เช่น พวกลักเล็กขโมยน้อยที่กระทำผิดในครั้งแรกๆ ที่ในการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดประเภทนี้หากจะลงโทษจำคุก อัตราโทษอย่างสูงที่กำหนดไว้ก็คือโทษจำคุกไม่เกิน 3 ปี นั้นหมายความว่าในอีกไม่นานเขาก็ยังต้องออกมาสู่สังคม พร้อมกับเทคนิคความรู้ต่างๆ ในการประกอบอาชีพกรรมจกหวัชโมยมืออาชีพในเรือนจำและอาจกลับมาสร้างปัญหาให้สังคมอีก จากวัยรุ่นที่ลักทรัพย์เพื่อประทังความหิวก็สามารถกลายเป็นนักโจรกรรมรถยนต์มืออาชีพที่มีการร่วมกันโจรกรรมอย่างเป็นขบวนการสร้างความเดือดร้อนให้สังคมอย่างหนักได้ แต่หากจะรอการลงโทษและใช้เพียงมาตรการคุมประพฤติแบบปกติ ผู้กระทำผิดก็ต้องกลับไปอยู่ในสภาพแวดล้อมเดิมที่มีส่วนกดดันให้เขากระทำความผิดอีก เช่น คนรู้จักรอบข้างก็หากินด้วยการลักขโมยอยู่เสมอ เพื่อนหวัชโมยกลุ่มเดิมที่จะคอยมาชวนเข้ากลุ่มเพื่อลักขโมยอยู่เรื่อยๆ สภาพทางครอบครัวที่ยากจน หรือแม้กระทั่งปัญหาความอบอุนในครอบครัวที่เด็กบางคนกระทำผิดโดยไม่ใช่เพราะปัญหาทางเศรษฐกิจ⁷ นอกจากนี้สถิติการพ้นคุมประพฤติไปด้วยดีของผู้ถูกคุมประพฤติก็ไม่ได้เป็นตัวชี้ว่าเขาเหล่านั้นสามารถกลับตนเป็นคนดีและพร้อมที่จะกลับเข้าสู่สังคมตามวัตถุประสงค์ของการคุมประพฤติผู้กระทำผิดเสมอไป โดยมีรายงานการวิจัยระบุว่าอัตราการพ้นจากคุมประพฤติของผู้กระทำผิดจะน้อยลง หากเงื่อนไขการคุมประพฤติกำหนดให้มีความถี่และจำนวนครั้งที่ผู้ถูกคุมประพฤติต้องเข้าพบพนักงานคุมประพฤติ

⁶ Belinda Rodgers McCarthy and Bernard J. McCarthy Jr., Community - Based Corrections, 3rd ed. (California: Wadsworth Publishing Company, 1997), p.175.

⁷ "สายใยรัก," ใกล้หมอ, 24 ฉบับที่ 9 (กันยายน 2543): 90.

มากขึ้น⁸ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการคุ้มครองประพฤติดำเนินไปด้วยดีของผู้กระทำผิดส่วนหนึ่งอาศัยประโยชน์ของเงื่อนไขการคุ้มครองประพฤติดังกล่าวที่จำเป็นต้องปฏิบัติตามนั้นมีหลักเกณฑ์ข้อกำหนดให้ปฏิบัติตามน้อย ประกอบกับเจ้าพนักงานคุ้มครองประพฤตินั้นไม่ค่อยมีโอกาสควบคุมสอดส่อง ในบางกรณีการสามารถพ้นจากการคุ้มครองประพฤติดังกล่าวของผู้กระทำผิดไม่ได้มีผลในการแก้ไขปรับปรุงตัวผู้กระทำผิดเลย ด้วยเหตุผลเหล่านี้จึงจำเป็นต้องทำการศึกษาเพื่อเพิ่มแนวทางการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในรูปแบบต่างๆ ให้มีความสมบูรณ์สามารถเลือกนำไปใช้บังคับได้อย่างเหมาะสมกับผู้กระทำผิดแต่ละราย เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพของมาตรการเลี้ยงโทษจำคุกและมาตรการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดให้สมบูรณ์ขึ้น การเพิ่มแนวทางการเลี้ยงโทษจำคุกและมาตรการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดที่น่าจะมีความเหมาะสมรูปแบบหนึ่งในการนำมาบังคับใช้ในประเทศไทยเพื่อเสริมในส่วนของมาตรการเลี้ยงโทษจำคุกและมาตรการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดที่ประเทศไทยยังไม่มีมาตรการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในรูปแบบที่เหมาะสมรองรับคือ "การควบคุมโดยใช้ศูนย์ควบคุม" ซึ่งเป็นมาตรการกึ่งควบคุมรูปแบบหนึ่งที่จะควบคุมตัวผู้กระทำผิดไว้ในศูนย์ควบคุม แต่อุญาตให้ผู้กระทำผิดสามารถไปทำงานไปเรียนหนังสือตามปกติได้ ไม่ปล่อยให้ผู้กระทำผิดใช้เวลาส่วนที่เหลือไปอยู่ในสภาพแวดล้อมแบบเดิม และไม่ทำลายอนาคตหรือชีวิตประจำวันในสังคมของผู้กระทำผิด ไม่ก่อให้เกิดรอยมลทินว่าเป็นนักโทษ ในขณะที่เดียวกันเสรีภาพของผู้กระทำผิดที่ถูกจำกัดก็เป็นการชดเชยและสร้างความเป็นธรรมให้แก่ความรู้สึกของสมาชิกในสังคมที่ถูกผู้กระทำผิดละเมิด กฎเกณฑ์ ทั้งยังสามารถประยุกต์ใช้ในกระบวนการยุติธรรมขั้นตอนต่างๆ ได้อย่างหลากหลายและเหมาะสมอีกด้วย

แต่แนวทางการนำ "มาตรการควบคุมโดยใช้ศูนย์ควบคุม" มาใช้เพื่อเพิ่มทางเลือกของมาตรการเลี้ยงโทษจำคุกและมาตรการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดให้สามารถบังคับใช้ได้อย่างเหมาะสมกับตัวผู้กระทำผิดแต่ละรายซึ่งจะช่วยทำให้มาตรการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในประเทศไทยมีความหลากหลายพร้อมที่จะเลือกนำไปบังคับใช้ให้เหมาะสมกับความจำเป็นของผู้กระทำผิดแต่ละรายให้ดีและสมบูรณ์ยิ่งขึ้นนั้น บทบัญญัติกฎหมายที่เกี่ยวข้องไม่มีความชัดเจนและยังไม่เคยมีการบังคับใช้มาก่อน โดยวิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะได้ศึกษา ทัศนคติ ความตบตบกฎหมาย วิเคราะห์ถึงแนวทางการแก้ไขปรับปรุงเพิ่มเติมกฎหมายในส่วนที่เกี่ยวข้องเพื่อให้สามารถนำมาตราการควบคุมโดยใช้ศูนย์ควบคุมซึ่งเป็นมาตรการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในอีกรูปแบบหนึ่งมาใช้ในประเทศไทยได้ ทั้งนี้จะได้ศึกษาวิเคราะห์เปรียบเทียบบทบัญญัติกฎหมายของต่างประเทศที่ใช้มาตรการควบคุมโดยใช้

⁸ กรมคุ้มครองประพฤติดังกล่าว กระทรวงยุติธรรม, สรุปย่อผลงานวิจัยและรายงานเกี่ยวกับการคุ้มครองประพฤติดังกล่าว (กรุงเทพมหานคร: เอกสารอัดสำเนา, 2535), หน้า 56-57.

ศูนย์ควบคุมอยู่ เพื่อเสนอแนะแนวทางที่เหมาะสมในการแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายที่เกี่ยวข้องในเรื่องนี้ต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. ศึกษาถึงความหมาย ความเป็นมา และโครงสร้างทางกฎหมายของมาตรการควบคุมโดยใช้ศูนย์ควบคุม
2. วิเคราะห์ข้อดี-ข้อเสียเกี่ยวกับการควบคุมโดยใช้ศูนย์ควบคุมกับวัตถุประสงค์การลงโทษ มาตรการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดรูปแบบต่างๆ และการนำมาบังคับใช้ในประเทศไทย
3. เปรียบเทียบโครงสร้างกฎหมายไทยและต่างประเทศในการนำมาตรการควบคุมโดยใช้ศูนย์ควบคุมมาบังคับใช้ และความเป็นไปได้ในการนำมาตรการดังกล่าวมาใช้ในสังคมไทย

1.3 สมมติฐานของการวิจัย

มาตรการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดโดยใช้เรือนจำบางครั้งไม่เหมาะสมกับผู้กระทำผิดที่ต้องโทษจำคุกระยะสั้นหรือผู้กระทำความผิดที่ไม่มีลักษณะเป็นอาชญากรหรือมีสันดานชั่วร้ายทำให้เป็นการเพิ่มความเป็นอาชญากรขึ้นโดยไม่จำเป็น จึงเป็นการสมควรที่จะแสวงหาวิธีการลงโทษและมาตรการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในรูปแบบอื่นเพื่อฟื้นฟูบุคคลให้กลับเข้าสู่สังคมได้ มาตรการควบคุมโดยใช้ศูนย์ควบคุมเป็นวิธีการหนึ่งที่เหมาะสม

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้จะทำการวิจัยถึงมาตรการทางกฎหมายในการนำเอาการควบคุมโดยใช้ศูนย์ควบคุมมาบังคับใช้ในประเทศไทยโดยจะศึกษาถึง ทฤษฎีและวัตถุประสงค์การลงโทษ แนวความคิดเรื่องการลงโทษจำคุกระยะสั้น มาตรการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในประเทศไทยปัจจุบันและโครงสร้างทางกฎหมายที่เกี่ยวข้อง แต่จะจำกัดไม่ศึกษาถึงการควบคุมผู้กระทำผิดโดยใช้ศูนย์ในขั้นตอนหลังจากที่ผู้กระทำผิดได้รับโทษจำคุกแล้ว โดยจะศึกษาวิเคราะห์รูปแบบและหลักเกณฑ์ของการควบคุมโดยใช้ศูนย์ควบคุมในต่างประเทศตลอดจนแนวทางในการนำมาบังคับใช้ในประเทศไทย โดยจะเน้นหนักทางด้านตัวบทกฎหมายที่อาจต้องตีความ แก้ไขปรับปรุง หรือมีส่วนเกี่ยวข้องเพื่อเสนอแนะเป็นแนวทางในการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายหากจะมีการนำมาตรการควบคุมโดยใช้ศูนย์ควบคุมมาบังคับใช้กับประเทศไทยในอนาคต

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อให้ทราบถึงความหมาย ความเป็นมา โครงสร้างทางกฎหมายของมาตรการควบคุมโดยใช้ศูนย์ควบคุม และรูปแบบการใช้มาตรการกึ่งควบคุมในกระบวนการยุติธรรม
2. เพื่อให้ทราบถึงข้อดี – ข้อเสียเกี่ยวกับการควบคุมโดยใช้ศูนย์ควบคุมกับวัตถุประสงค์ การลงโทษ มาตรการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในกระบวนการยุติธรรมรูปแบบต่างๆ และแนวทางการ นำมาบังคับใช้ในประเทศไทย
3. เพื่อให้ทราบถึงโครงสร้างกฎหมายไทยและต่างประเทศในการนำมาตรการควบคุม โดยใช้ศูนย์ควบคุมมาบังคับใช้ และความเป็นไปได้ในการนำมาตรการดังกล่าวมาใช้ในประเทศไทย
4. เสนอแนะเบื้องต้นถึงแนวทางการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายเพื่อนำเอามาตรการ ควบคุมโดยใช้ศูนย์ควบคุมมาใช้กับประเทศไทยในอนาคต

1.6 วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาวิจัยในรูปแบบการวิจัยเอกสาร (Documentary Research) โดยการค้นคว้าจากเอกสารภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ อาทิเช่น สหรัฐอเมริกา อังกฤษ แคนาดา ตำรา หนังสือ วารสาร ตำบทยกกฎหมาย บทความและเอกสารที่เกี่ยวข้องเพื่อ วิเคราะห์และประมวลเป็นข้อเสนอแนะต่อไป